

Geç Kağıdı

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Mart 2023

Hangi rengin müşkülüsün ve nedir kesilen raconun geri dönümü.
Bir ithamsa yaşam ve de ihtimaller dâhilinde sığınmak mutluluğa belki de görücü gelen adamın içine düştüğü yangında seni yanına çekmesidir her boşluğa düşüş.
Özlemler saklı öznenin gizinde.
Ritmi yok bazen duyguların.
Özneler saklı yüklemeler israfı ve örtüştüğün kadar hayatla, yalnızlığın boynu bükük bıraktığı.
Bir rabita asılı olduğum adeta bir rahibenin siyah eteklerine dolanan kara kedi misali uğursuzluğun gelip de seni bulduğu.
Umuda dair bir serzeniş içindeki iklimden seken bir kırık dal ve mecburi istikamette yan çizdiğin ve saptığın tali yol.
Güne öykündüm geceyle dirildim ve kendi öykümü yazmak istedim ama olmadı.
Olmazın oluru yaşam ve edindiğim o mertebe ve de makam.
Bir ayrık otu addedilen tasalı varlığım ve teması yalnızlığın bir cürüm ise işlenen ve işte soyut bir alfabeden seken harfler gibi peşini topladığım hüznün dolu duygularım.
Rengi soluk günün.
Öğretiler cebimde saklı.
Geceye sokulduğum ve kıvrıldığım koynunda yalnızlığın aslında boyumdan büyük hayallerin bir ömür peşinde koşup da her nasılsa her birini hayata geçirdiğim kayıtlı hayat çizelgemde.
Hatırına dünün sevdiklerim...
Hatıra sevdiklerimin dünümü tehir ettiğim.
Her geç kâğıdı aldığım da hayattan erkenden yaşlanan yürek namemden süzülen gamlı notalar ve ısrarla sevdiğim ve yâd ettiğim yarenim bildiklerim.
Sözcükler engebeli imgeler ise terbiyeli ve özlem sadık emir kipine başım gözüm üstüne, ey ömür...
Dürten birileri var omzumu.
Dayatanlar var acıyı ve yalnızlığı.
Direncimle ve muhakeme yeteneğimle ve zihnimle ve aldığım terbiye ile akladığım duygular var oysaki her biri pürü pak ve nasıl da saf ve masum ve masumane tınısında evrenin yaşadığım ne çok gel-git ve öykündüğüm dünümlerle reşit kıldığım iç sesim şu son birkaç seneme bakıyorum da ve belleğimin kamera kayıtlarından alamıyorum kendimi.
Attığım zar her yek geldiğinde.
İçtiğim çayın renginde yüzerken hayallerim.
Hayal yüklü dünyamda saklı tuttuğum emeğim ve alın terim ve işte içtimada geçen ömrün özetini sunuyorum tek güne sığdırdığım ömrü b/ölüyorum satırlarda ve yeniden doğmanın mümkün olduğunu kanıtıyorum kalemi her elime aldığım da.
İklim gel-git yüklü tıpkı zihnimin engebelerinde saklı bir örtüyü çekip de çıkardığım ve sıvazladığım

sakalım belki de ne de olsa sakalım yok olmadı da anlatıp ikna edeyim birilerini.

Başlıca endişem.

Beylik değil ama hiç biri.

Ölümsüzlük iken tek dileğim son zamanlarımın ve şimdi başa sardığım hayat hikâyem.

Cesaret bulup da itiraf edemediklerim.

İtiraf edip de inkâr edemediklerim.

Bir iddia makamı ise kalem bir de itiraz hakkımın bulunmadığı ve kıyı köşe sildiğim temizlediğim aklımın izbelerinden dahi ışıkların nüksettiği ve o devasa ışıldak aşkla kıyama durduğum kadar içimin her kıyıldığında rest çektiğim haksızlıklar ve müridi olduğum duyguların can çekişen sesinden doğan bir ışıkla göğe yükseldiğimin ertesi kalemle saf tuttuğum sonsuzluğa verdiğim selam ve ettiğim her kelamda saklı iken hüznünlü iç sesim.

Bir rabıta ise üstüne serildiğim.

Ya da bir renk cümbüşü siyahı diskalifiye ettiğim ve metruk hanelerde can çekişen imgeler ve sırt sırta verdiğim sözcüklerin ayan beyan isyanı bir üst makama gidip de verdiğim şikâyet dilekçem iken kalemin nazarında yazıp içime çektiğim tek solukta.

İçimde kalan ukdelerden derlediğim şiirler ve işte mecazi bir akım iken hüznün beni iki yakamdan çekiştirdiği bense yalaka olmuş duyguları sonlandırıp kendime yeni bir makam tayin ederken hiçliğimle ördüğüm duvarlardan arda kalan kırıkların yüreğimi çoktan tahliye ettiği sahip olduğum tek gerekçem belki de:

Acımdan ölsem de sessizliğimle çarpan kalbime son ikazım:

Çok sevmemeli insan birilerini en çok da kendinden kaçmanın ihtiraslı sesinde baskın çıkarken duygular ve işte mantıkla sürtüşen her duygudan nice şiirin filizlendiği iken tek gerçek...